

Лисичка та журавель

Художник Литвин-Синявська Тетяна

Заприятелювала лисичка з журавлем і вирішила якось пригостити його. Тож пішла кликати в гості:

- Приходь, куме! Приходь, любий! - каже. - Чим хата багата, тим і пригощатиму.

Прийшов журавель на обід. А лисичка наварила манної каші, розмазала по тарілці, поставила перед кумом та й припрошує:
- Скуштуй, любий кумцю! Сама готувала.
Журавель стук, стук дзьобом по тарілці – нічого вхопити не може.

А лисичка тим часом злизує кашку язиком, аж поки всю не виїла. Та й каже:
- Вибачай, куме, більше нічим тебе пригощати.
- І за те спасибі, – відповідає журавель. – То ж і ти, кумонько, приходь до мене.

Наступного дня йде лисичка до журавля на гостину. А той приготував окрошку, налив у високе горнятко з вузькою шийкою та й поставив на стіл перед лискою.
- Їж, кумонько, не соромся, голубонько! – примовляє.
Лисичка і так, і сяк, язичком облизує, носиком нюхає, а дістати не може – не лізе голова в горнятко.

А журавель часу не марнує – дзьоб, дзьоб, їсть собі, поки все не виїв. І мовить:
- Вибачай, кумонько! Більше нічим тебе пригощати.
Розгнівалася лиска, бо сподівалася на цілий тиждень наїстися, а тут довелося повертатися додому ні з чим. Як гукнулося, так и відгукнулося. Відтоді й зареклася лисичка не приятелювати з журавлем.

КІНЕЦЬ